

Carta de Beethoven a Franz Wegeler

Viena, 29 de juny de 1801

A Franz Gerhard Wegeler,

us agraeixo de tot cor que us recordeu de mi, cosa que, pel que fa a vós, em mereixo tan poc i m'he esforçat tan poc a merèixer. I malgrat això, sou tan bo; no permeteu que res, ni tan sols la meva despreocupació imperdonable, us desanimi; i sou encara el mateix amic fidel, amable i lleial. Ara bé, no heu de pensar mai que podria oblidar-me de vós ni de tots els qui un cop vau ser tan preuats i preciosos per mi. Hi ha moments que us enyoro i, encara més, m'agradaria passar temps amb vosaltres, ja que la meva terra natal, el país bonic on vaig veure la llum per primer cop, encara em sembla tan encisadora i la tinc tan present com quan us vaig deixar. Ras i curt, el dia que us pugui tornar a veure i pugui saludar el nostre pare Rin, serà un dels més feliços de la meua vida. Quan passarà, no us ho puc dir, però us puc ben assegurar que quan ens retrobem us adonareu que m'he tornat un home de primera categoria; trobareu que he millorat i que he crescut del tot, no tan sols com a artista sinó com a home. I si aleshores la nostra terra natal es troba en condicions de més prosperitat, exercitaré el meu art només en benefici dels pobres. Oh, beneït moment, que content que estic d'ajudar-te a existir, de crear-te.

Voleu saber alguna cosa de la meua situació actual. Bé, en general no està gens malament: des de l'any passat Lichnowsky que, tot i que això que us diré us pugui semblar difícil de creure, sempre ha estat —i encara l'és— el meu millor amic (no cal dir que hem tingut alguns lleugers malentesos, però això encara ha enfortit més la nostra amistat), ha desemborsat pel meu benefici una suma fixa de sis-cents florins, amb la qual puc comptar fins que obtingui una posició satisfactòria. Les meves composicions em proporcionen força diners; i puc dir que em proposen més encàrrecs dels que puc dur a terme. A més, per cada composició puc comptar amb sis o set editors, i fins i tot més, si els vull; la gent ja no negocia amb mi, poso un preu i el paguen. Per tant, ja veieu que ben situat que estic. Per exemple, si veig que un amic necessita ajuda econòmica i comprovo que no el puc assistir immediatament, tan sols he de seure i compondre, i en poc temps ja puc ajudar-lo. A més, gasto menys que abans; i si em quedo a Viena definitivament, no hi ha cap dubte que un dia me les empecaré per aconseguir un concert cada any. He fet pocs concerts.

Ara, el dimoni gelós, la meua malaurada salut, em posa bastons a les rodes: de tres anys ençà, cada cop hi sento menys. El problema se suposa que el causa l'estat del meu abdomen que, com sabeu, ja estava malament abans que deixés Bonn, però ha empitjorat a Viena, on he patit constantment de diarrea i, en conseqüència, d'una

debilitat extraordinària. En Frank em va intentar tonificar la constitució amb medicines fortificants i l'oïda amb oli d'ametlles, però no m'han fet res! El seu tractament no va tenir cap efecte, la sordesa va acabar empitjorant i l'abdomen va continuar igual de malament que abans. Em vaig trobar així fins a la tardor de l'any passat, i de vegades em desesperava. Aleshores, un metge imbècil em va aconsellar que prengués banys freds per millorar el meu estat. Tanmateix, un de més sensat em va receptar els típics banys tebis del Danubi. El resultat va ser miraculós; i vaig millorar. Però la sordesa va persistir o, hauria de dir, va esdevenir encara pitjor. Durant aquest darrer hivern m'he sentit realment desgraciat perquè he tingut uns atacs de còlics realment espantosos i he tornat del tot al meu estat anterior. I he estat així fins fa quatre setmanes que vaig anar a veure en Vering perquè vaig començar a pensar que el meu estat demanava l'atenció d'un cirurgià, també; i de totes maneres hi confiava. Doncs bé, va reeixir en eliminar gairebé del tot aquella diarrea tan violent. Em va receptar banys tebis al Danubi, a la qual cosa havia d'afegir sempre una ampolla amb ingredients reforçants. No em va demanar medicines fins fa quatre dies, que em va receptar píndoles per l'estómac i una infusió per l'oïda. He de dir que, com a resultat, m'he sentit més fort i més bé; però les oïdes em continuen ressonant i bronzint nit i dia. He de confessar que porto una vida miserable. Fa dos anys que no assisteixo a cap esdeveniment social només perquè trobo impossible dir a la gent que soc sord. Si tingués qualsevol altre ofici podria suportar aquesta dolència; però en la meva professió és un inconvenient terrible. I si els meus enemics —en tinc força— se n'assabentessin, què dirien? Per tal que us feu una idea d'aquesta sordesa estranya meva, deixeu-me que us expliqui que al teatre em situo a la vora de l'orquestra per entendre què diu l'actor, i que a una certa distància no puc sentir les notes altes dels instruments ni les veus. Pel que fa a la veu parlada és sorprenent que hi hagi gent que mai no hagi notat la meva sordesa; com que sempre he estat propens a atacs de distraccions mentals, atribueixen la meva duresa d'oïda a aquest fet. De vegades tampoc no sento les persones que parlen fluixet; és veritat que sento sons, però no distingeixo les paraules. Ara, si algú crida, no ho puc suportar. Només el cel sap com acabaré. En Vering em diu que la meva oïda certament millorarà, tot i que aquesta sordesa no se'm curarà mai del tot. Sovint maleeixo el meu Creador i la meva existència. Plutarc m'ha ensenyat el camí de la resignació. Si fos possible, m'agradaria conformar-me amb al meu destí, tot i que em sembla que mentre visqui hi haurà moments que seré la criatura més infeliç de Déu. Us demano que no digueu res del meu estat a ningú, ni tan sols a Lorchen; us ho explico com un secret; però m'agradaria que en parléssiu per carta amb Verling. Si el problema persisteix, us visitaré la primavera que ve. Llogareu una casa per mi en algun lloc bonic del camp i aleshores, durant sis mesos, faré vida de pagès. Potser això hi ajudarà. Resignació, quin recurs més desgraciat! Tanmateix, és l'únic que em queda.

Sé que em perdonareu per demanar-vos, justament a vós, que ja esteu patint tant de dolor, que us interesseu pels problemes del vostre amic. Steffen Breuning és ara a Viena i ens trobem gairebé cada dia. Em va bé reviure els antics sentiments

d'amistat. Ha esdevingut un tipus excel·lent, esplèndid, ben informat i que, com tots nosaltres més o menys, té el cor on toca. Ara tinc unes habitacions molt bones que donen al Bastei, i que, a més, em van bé per la salut. Estic gairebé segur que seré capaç de convèncer B[reunint] que s'hi estigui amb mi. Us enviaré el vostre Antioc i també moltes composicions meves, sempre i quan no cregueu que l'enviament us pot costar massa. Francament, el vostre amor i art encara em continuen plaent d'allò més. Si em dieu com preparar-ho tot, us enviaré totes les meves obres, les quals he d'admetre, ara són força nombroses, i creixen diàriament. A canvi del retrat del meu avi, que us demano que m'envieu per correu tan aviat com pugueu, us envio el retrat del seu net, el vostre sempre lleial i afectuós Beethoven. Aquest retrat el publicarà ara Artaria que, com molts altres tractants d'art de països estrangers, sovint me n'ha demanat un, també.

Aviat escriuré a Stoffel i magnificaré una mica el seu mal caràcter; li recordaré la nostra vella amistat i insistiré de rebre d'ell la promesa solemne que no us causarà més problemes, que ja patiu prou dolor. També escriuré al nostre bonhomíós Lorchen. Tot i que mai no us he enviat notícies de mi, mai no he oblidat cap de les vostres; però, com sabeu, escriure mai no ha estat el meu fort. Fins i tot els meus millors amics no han rebut cap carta meva durant anys. Visc completament en la meva música; i amb prou feines acabo una composició que ja n'he començat una altra. Amb el meu ritme actual de composició, sovint produeixo tres o quatre obres alhora. A partir d'ara escriuiu-me més sovint i em proposaré de trobar temps per escriure-us de tant en tant. Doneu records a tothom, en particular, a la nostra amable Frau Hofratin, i digueu-li que «de vegades encara tinc algun atac». Pel que fa als Koch, no em sorprèn el seu canvi de sort. La fortuna té forma d'esfera i, per tant, no cal que us digui que no sempre cau damunt la gent més bona i més noble. Pel que fa a Ries, a qui envio salutacions cordials, us escriuré a bastament sobre el seu fill, tot i que em sembla que faria fortuna amb més facilitat a París que a Viena: Viena està inundada de músics i, per tant, fins i tot els més dignes de triomf troben difícil guanyar-s'hi la vida. Però a la tardor o a l'hivern, quan la gent torna corrents a casa seva, veurem què puc fer per ell.

Us desitjo el millor, afectuós i fidel Wegeler; i resteu segur de l'afecció i amistat del vostre

Beethoven

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770-1827) és considerat per molts el compositor més important de la història. La seva rellevància s'associa, sobretot, a les obres per a piano i a la música de cambra que va compondre. A trenta-un anys va desenvolupar una sordesa que, tot i sumir-lo sovint en estats propers a la depressió, no li va impedir produir les obres més destacades de la seva carrera.